

Kallie George

DE
PAARDEN
VAN
OLYMPUS

Het verloren veulen

GOTTMER

Haarlem

Proloog

In een grot vol schaduwen in de donkerste diepten van de berg Olympus zat ze rusteloos op haar troon met haar vleugels om zich heen geslagen. Het was nog geen nacht, dus dat gaf haar de gelegenheid om te slapen. Maar dat kon ze niet. Iets zat haar dwars.

Iemand zat haar dwars.

Hij stond voor haar en maakte een onderdanige buiging. Alle goden en godinnen waren haar onderdanig, want zij was er al lang voordat de anderen zelfs maar waren geboren. Zij had de goden gebáárd, of in elk geval een flink deel van hen.

‘Help me,’ smeekte hij.

‘Waarom zou ik jou helpen?’ vroeg ze.

‘Nou...’ Hij reikte in zijn chiton die glom als parelmoer en overhandigde haar een veer. De veer was lang, zilverkleurig en stralend als een ster. Een veer van Pegasus, het eerste gevleugelde paard, die lang geleden was teruggetreden naar de nachtelijke hemel als een van haar sterrenbeelden. ‘Hierom.’

Peinzend bekeek ze de veer. Ze stelde zich voor hoe de hele groep eruit zou zien, hoe oogverblindend haar mantel

zou zijn, veel stralender dan die van haar dochter. En hoewel ze had gezworen nooit voor iemand anders dan zichzelf te werken, was ze verbaasd over haar eigen antwoord.

‘Het zal geschieden,’ zei ze.

1

Wolken pluimden als paardenstaarten door de lucht boven de glooiende velden van Thessalië. In de verte, bij de berg Olympus, zag Pippa donkere wolken samenpakken, maar ze ging te veel op in haar taak om zich daar druk om te maken.

Ze pakte nog een steen om het gat in de muur rond het weiland dicht te maken en veegde haar handen af aan haar chiton. Ze wist wel dat ze die niet vies mocht maken, maar soms vergat ze dat. Ze zou veel liever een korte tuniek dragen dan deze chiton of die chique geborduurde *peplos* waar Helena haar het liefst in zag.

‘Je hoeft me niet te helpen,’ zei Baz terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegde. De zon scheen nog, ook al leek er een storm op komst.

‘Ik doe het graag,’ zei Pippa. Anders moest ze naar haar les. Helena, de moeder van Baz, wilde verdergaan met hun weefles voordat ze zich met de voorbereidingen voor het avondeten moest bezighouden. Pippa tilde nog liever duizend stenen dan dat ze met haar vingers in de wol verstrikt raakte. Ze zou willen dat ze er net zo goed in was als de zussen van Baz, of dat ze het in elk geval leuk vond. Maar dat vond ze niet. En dat maakte alles alleen maar erger.

‘Tja, we zijn toch al bijna klaar,’ zei Baz. ‘Totdat het weer opnieuw moet,’ voegde hij er bedrukt aan toe.

De wilde paarden waren nu al meerdere keren door de muur gebroken. Ze probeerden bij de oude stal te komen, die alleen nog werd gebruikt om extra hooi in op te slaan. Pippa vond het niet zo erg. Ze was dol op de wilde paarden die vrij over de zonoevergoten heuvels van Thessalië draafden. Hun lijven waren klein en potig, en hun manen en staarten zaten vol takjes en bladeren.

Pippa had ze maar een paar keer gezien, toen ze uit rijden was met haar paard Zephyr, maar het was altijd een plezier om ze tegen te komen. Ze hadden geen vleugels – zoals Zef ooit wel had gehad – maar ze waren even speciaal als hij, en ze leken net zo trots.

‘Het zijn verwildeerde paarden, geen wilde,’ verbeterde de vader van Baz haar graag. ‘Ze zijn jaren geleden weggelopen van een boerderij zoals deze.’

Maar voor Pippa waren ze wel wild – wild en vrij.

‘Klaar,’ zei Baz terwijl hij het laatste stuk puin op zijn plek legde.

De muur zag er hoger uit dan eerst en leek zich eindeloos langs het glooiende weiland uit te strekken. In de verte zag Pippa Zef grazen. Zijn zilverwitte staart zwaaide ritmisch heen en weer. De andere paarden stonden verder weg. Ze hielden liever wat afstand van Zef, ook al had hij nog nooit voor problemen gezorgd, zelfs niet bij de merries. Verderop stond de *oikos*, het huis. De zongebakken stenen lichtten goud op in het late middaglicht.

Pippa keek even naar Baz en begreep zijn trotse glimlach wel.

Toen ze met hem terugkeerde van de race op de berg Olympus en alles voor de eerste keer had gezien – de weilanden, de stallen, het grote huis met de ruime binnenplaats waar zelfs een olijfbom kon groeien – wist ze meteen hoe rijk de familie van Baz moest zijn. Alleen de rijken, de *hippeis*, hadden genoeg geld om paarden te houden. Ineens was ze bang geweest om zijn familie te ontmoeten. Zouden ze echt een vondeling zoals zij in huis willen nemen, een vondeling die ook nog eens een paard meebracht om voor te zorgen?

‘Ik heb al zoveel zussen. Wat maakt eentje meer dan nog uit?’ had Baz haar gerustgesteld. ‘Mijn familie zal dol op je zijn. Je kunt goed met paarden omgaan.’

Ze kon inderdaad goed met paarden omgaan. Maar mensen waren een stuk lastiger. Ze had maar twee echte vrienden: Baz, en Sophia, die de Race der Gevleugelde Paarden had gewonnen en nu bij de goden op de berg Olympus woonde.

Maar Pippa had zich geen zorgen hoeven maken. Baz had gelijk: zijn familie had haar met open armen ontvangen. Voor hen was ze geen vondeling, maar een ruiter die was uitgekozen door Aphrodite, de godin van de liefde. En Zef was een gevleugeld paard. Ook zonder zijn vleugels was hij een levende legende. Dus alles was in orde. In elk geval in het begin...

Baz haalde zijn hand door zijn donkere haar. ‘Ik zal mijn

vader maar gaan vertellen dat we klaar zijn.’ Hij zweeg even. ‘Kom je mee?’

‘Zo meteen,’ zei Pippa, en ze wierp een liefdevolle blik op Zef.

Baz keek haar vermanend aan. ‘Je wilt gaan rijden, hè?’ Pippa schudde haar hoofd.

Maar natuurlijk was dat precies wat ze van plan was.

Zodra Baz uit het zicht was verdwenen, haastte Pippa zich naar de stal om een paar vijgen in haar zak te stoppen. Daar was Zef dol op. Als ze opschoot, konden Zef en zij terug zijn voor de storm losbarstte. Helena zou niet eens tijd hebben om te merken dat Pippa weg was.

Ze liep naar Zef in het weiland. Hij was even enthousiast als zij en hief zijn zilveren staart op, die wapperde in de wind. Zijn voorpluk stond ook omhoog, als een kleine hoorn. Pippa streek hem plat. Ze had geen zadeldek of teugels meegenomen. Bij Zef had ze die niet nodig.

Ze sprong op zijn rug, een beweging die kracht kostte maar inmiddels vertrouwd voelde. En daar gingen ze.

Ze reden langs de velden met gerst en olijfbomen die goud en groen naast de rivier groeiden. Langs de wijngaarden, waar de wijnranken net begonnen uit te lopen. Langs de andere boerderijen die oplichtten in de laatste zonnestralen. Al snel bereikten ze het dorp en de *agora*, de marktplaats, waar de klanken van een luit door de lucht galmden en waar slaven en bedienden met handelaars en marktlui onderhandelden over de prijs van kaas, olijven, brood en

eieren. Kinderen renden lachend voorbij. Ze duwden hoepels voor zich uit met stokken en trokken elkaar voort in speelgoedwagens. Maar toen ze Pippa en Zef zagen, bleven ze staan staren en fluisteren. Iedereen in het dorp kende haar en Zephyr, het gevleugelde paard zonder vleugels.

In de verte zag Pippa de tempel ter ere van Zeus, de koning van de goden. De tempel stond op een heuvel in het midden van het dorp, maar alleen de orakels en de priesters mochten er naar binnen.

Even later liet Pippa het dorp achter zich en reden ze weer door het platteland, waar de weg overging van keien in een zandpad.

De zon verwarmde haar wangen en ze ademde de zoete, frisse geur in van aarde en water, paarden en hooi, met het geluid van de kabbelende rivier op de achtergrond. Bij het horen van Zefs klepperende hoeven en zacht zwiepende staart glimlachte Pippa tevreden. Ze zou alles voor hem doen.

Ze drukte haar benen tegen zijn flanken en spoorde hem aan snel langs de hut van het oude vrouwtje Leda te galopperen. Leda hield alles in de gaten met een blik zo scherp als die van Argos, de veelogige reus. Als ze Pippa zag langsrijden, zou ze dat meteen aan Helena doorgeven. Er woonden wel meer oude vrouwtjes in het dorp, maar geen van hen was zo chagrijnig als Leda. Niemand wist iets over haar, behalve dat je beter uit haar buurt kon blijven. Ze stak haar neus graag in andermans zaken, maar ze hield haar eigen verleden goed verborgen, net zo goed als haar haar onder

haar *himation*, de wollen mantel die ze altijd droeg als ze de deur uitging.

Na een tijdje kwamen Pippa en Zef bij een tweesprong. Het ene pad leidde naar het volgende dorp, het andere naar de heuvels.

‘Naar de heuvels,’ besloot Pippa. Ze had de bossen in dit gebied uitgebreid verkend, en de weg naar de heuvels was het mooist.

Ze wist dat ze eigenlijk terug zou moeten gaan, maar hoe eerder ze dat deed, hoe sneller haar lessen weer zouden beginnen. Als ze nu een les miste, zou ze die morgen moeten inhalen. Daar was geen ontkomen aan.

Ze greep Zefs manen steviger vast. Hij snoof en bewoog zijn schouders op zijn unieke manier, waardoor Pippa zich afvroeg of hij nog steeds zijn vleugels probeerde te spreiden. In de eerste paar weken nadat hij zijn vleugels was verloren, had ze hem goed in de gaten gehouden om te kijken hoe erg hij het vliegen miste. Het was nu twee jaar later, en hij leek nog steeds gelukkig.

Maar was zij dat ook?

Voordat ze hier verder over na kon denken, galmde er een luide klap door de lucht, die de grond liet trillen. Donder.

Pippa keek naar de hemel. De dikke, donkere wolken hingen nu recht boven hen, waardoor het bijna nacht leek, maar dan zonder sterren. Er klonk nog een donderslag, zo luid dat Pippa ervan schrok. Zef verstijfde en spitste zijn oren.

Als de donder zo machtig klonk, moest Zeus wel in de

buurt zijn. Pippa speurde de hemel af naar een bliksem-schicht, naar een glimp van een vleugel of een hoef. Maar ze zag niets. Geen spoor van Zeus of zijn gevleugelde ros Ajax, de winnaar van de vorige Race der Gevleugelde Paarden.

Pippa zuchtte terwijl Zef met gespitste oren verderliep naar de weiden vol bloemen en stenen. Wat zou ze graag weer een gevleugeld paard zien. Haar enige aandenken was één veer van Zefs vleugels die ze had bewaard. Dat had ze afgekeken van Zeus, die een veer van zijn eerste gevleugelde paard Pegasus op zijn mantel droeg.

Wat leek de race alweer lang geleden. Ze wist niet zeker of Zef het vliegen miste, maar zij deed dat wel.

Dat geheim had ze aan niemand verteld, zelfs niet aan Baz. Hij zou het toch niet begrijpen. Baz wilde niet op de berg Olympus blijven. Hij had zijn familie te erg gemist. Bovendien was er niets aan haar gevoelens te doen. Baz en zij waren van de berg en de gevleugelde paarden verbannen. Dat was hun straf omdat ze hadden valsgespeeld door op de ochtend van de race van paard te wisselen.

En het was onmogelijk om nog een keer voor de Race der Gevleugelde Paarden te worden uitgekozen, niet alleen omdat ze was verbannen, maar ook omdat de race maar één keer in de honderd jaar werd gehouden. Misschien zou haar dochter – nee, haar kleindochter... Maar dat betekende dat Pippa moest trouwen, en dan was ze nog meer tijd kwijt aan weven, koken, wassen en alle andere dingen die vrouwen hoorden te doen. Alle dingen die ze nooit had geleerd omdat ze geen moeder had. Ze beet op haar lip. Dit was de